

תת"ע (עכו) 10095-11-24 - מחמוד זינה נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 10095-11-24 - מחמוד זינה נ' מדינת ישראל/שלוש עכו

תת"ע (עכו) 10095-11-24

מחמוד זינה

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[28.04.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכוח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";).

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 26.2.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 25.3.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

תחילה יובהר כי אין באי הגשת תגובה מטעם המשיבה כדי להביא בהכרח להיעתרות לבקשת המבקש. די להפנות בעניין זה לעפ"ת 2599110-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי:
" ככלל, שעה שהוחלט על קבלת תגובת המאשימה, ראוי כי תגובה זו תוגש וכי בית המשפט ימתין לה. מן הצד האחר, לא צריך להיות חולק בדבר סמכותו של בית המשפט לתת החלטתו על סמך החומר המונח לפניו, ללא תגובה, וכאשר העדר תגובה אינו גורר קבלת הבקשה באופן אוטומטי (או כלשוננו של המערער, יש לראות ב"התעלמות המאשימה כהסכמתה לביטול פסה"ד").

לגופו של עניין, אכן מבחינה עובדתית לא נשלחה למבקש הזמנה לדין; יחד עם זאת, אין הדבר אומר כי דין בקשת המבקש להתקבל. בפרוטוקול הדיון מיום 26.2.2025 צוין מפורשות על ידי ב"כ המשיבה כי המבקש ברח מהמקום ולפיכך לא קיבל את הזימון לידי, וכן כי במקרים כגון דא בהתאם להנחיות מפנ"א לא שולחים את ההזמנה לדין לכתובת הרשומה של הנאשם. יוצא איפוא כי עסקינן בדו"ח אשר היה אמור להימסר ביד למבקש והמבקש סיכל אפשרות זו, תוך שהוא בורח ממקום ביצוע העבירה, בניסיון להימלט מאימת הדין. שעה שהמבקש בחר במודע לעזוב את המקום, אין הוא יכול להלין עתה על אי קבלת הדו"ח לידי, התנהגות המבקש חסרת תום לב - ודינה של בקשתו להידחות ולו מטעם זה בלבד; בהקשר זה ראוי לציין את קביעתו של כב' השופט מאזן דאוד בעפ"ת 66004-01-24 ממנ נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי גם אם אין אישור מסירה - ידיעה ממקור אחר מספיקה:

"נוכח ידיעה של ממש בדבר הדו"ח ומספרו, אין טעם בשלב זה להיזקק לקיומו של אישור מסירה, שכן קביעה עובדתית זו מבוססת, מעמידה אף עדיף מבחינת המערער מבחינת קיום ידיעה של ממש, להבדיל מידיעה קונסטרוקטיבית, ולכן לא ראיתי מקום להתערב בקביעה זו של בית-המשפט".
זאת ועוד, טענת המבקש כי גילה לראשונה אודות ההליך המשפטי נגדו עת קיבל התראה על תשלום חוב, היא טענה מופרכת שכן המבקש ידע על רישום הדו"ח בזמן אמת, ומקום שלא קיבל אותו ליד, מצופה היה ממנו לערוך בירור מדוע הדו"ח טרם הגיע ליעדו או מה עלה בגורל אותו דו"ח; בנסיבות אלה סבורני כי קבלת בקשתו של המבקש יוצרת מצב שהדעת אינה סובלת עת החוטא ייצא נשכר.

באשר לטענה בדבר עיוות דין, הרי שגם טענה זו דינה להידחות. המבקש כפר בביצוע העבירה אולם לא פירט את כפירתו, לא ביסס טענה זו ולא צירף ראיות כלשהן המלמדות בדבר צדקת טענותיו.

משלא הציג המבקש ראיות או טענות שיש בהן כדי ללמד בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, הרי שלא ביסס המבקש קיומה של עילת עיוות דין.

לאור האמור, הבקשה נדחת ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (עניין אליטיא).
המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ל' ניסן תשפ"ה, 28 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.